

Dániel könyve – Negyvenkilencedik szám

Az igazságok feltárása: Az éjféli kiáltás, az iszlám szerepe és az utolsó napok végső megpróbáltatási folyamata

Jeff Pippenger
2024-01-13

Az ismeret gyarapodása, amely akkor jött létre, amikor az Ulai folyóra vonatkozó látomás 1798-ban feltöretett, egy olyan próbatételi folyamatot eredményezett, amely 1844-ben az Éjféli Kiáltás mozgalmában érte el tetőpontját. Az utolsó napok Éjféli Kiáltását, amely most tárul fel, az a történet ábrázolta előre, és magában foglalja ugyanazon történetnek ugyanazon próbára tevő igazságait, mert a most feltáruló Éjféli Kiáltás üzenete Miller ékköveinek helyreállítása.

„Azokat az igazságokat, amelyeket 1841-ben, '42-ben, '43-ban és '44-ben kaptunk, most tanulmányozni és hirdetni kell. Az első, a második és a harmadik angyal üzeneteit a jövőben nagy szóval fogják hirdetni. Komoly eltökéltséggel és a Lélek erejében lesznek átadva.”
Manuscript Releases, 15. kötet, 371.

Korunk Éjféli Kiáltásának prófétai üzenetének elsődleges témája a harmadik jaj iszlámjának szerepe. Az iszlám három jáját mind a Habakuk két kötőablaja ábrázolja. Az utolsó napok Éjféli Kiáltásának üzenete 2020. július 18-i csalódáskor kezdett feltöretni, amikor elérkezett az utolsó napok késedelmének ideje. Miként a millerita történelem Éjféli Kiáltásának üzenete, úgy az utolsó napok üzenete is fokozatosan bontakozik ki, míg el nem jut az Exeter-i tábori összejeövetel által jelképezett pontra. E ponton a szüzeknek vagy van olajuk, vagy nincs.

Ésaiás jajkiáltása a gúnyolódó férfiak ellen, akik Jeruzsálem népén uralkodnak, azonosítja, hogy a látomás Efraim részegesei számára olyan lett, mint egy lepecsételt könyv. Ésaiás szakaszában a sátáni jelkép istenfélő jelképpé való megváltoztatásának munkája, amint az az adventizmus történetében végbement, fazekasagyagként értékelendő. Ez a munka „a mindennapi” meghatározásának megállapítása volt Krisztus jelképeként, holott az a Sátán jelképe. Amikor Dániel a „tamid” szót a pogányság jelképeként használta, a szót jelképes céllal választotta, mert a szó jelentése: „szüntelen”.

Három hatalom vezeti a világot Armageddon felé, és e három hatalom közül az első a sárkány (pogányság). A sárkány a mennyben kezdte meg hadviselését Isten ellen. A sárkány egészen az ezeréves millennium végéig folytatja ezt a hadviselést, amikor végül megsemmisül.

És amikor letelik az ezer esztendő, a Sátán eloldatik az ő börtönéből, és kimegy, hogy megtévessze a föld négy szegletében levő népeket, Gógot és Magógot, hogy összegyűjtse őket a harcra; akiknek száma annyi, mint a tenger fövénye. És feljöttek a föld szélességére, és körülvették a szentek táborát és a szeretett várost; de tűz szállt alá Istentől a mennyből, és megemésztette őket. És az ördög, aki megtévessztette őket, vetteték a tűznek és kénkönek tavába, ahol a fenevad és a hamis próféta vannak, és győtrődni fognak éjjel és nappal örökkön-örökké. Jelenések 20:7–10.

A fenevad (a pápaság), amely a világot Armageddonba vezető három hatalom közül a második, és a hamis próféta (az Egyesült Államok), amely e három hatalom közül a harmadik, egyaránt a kereszt története utáni történelemben jelent meg, és mindkettő Krisztus második eljövetelekor pusztul el.

És megragadták a fenevad, és vele együtt a hamis próféta, aki jeleket tett ölőtte, amelyekkel elhitette azokat, akik felvették a fenevad bélyegét, és akik imádták annak képét. Ők ketten elevenen vetteték a kénkövel égő tüzes tóba. Jelenések 19:20.

Amikor Dániel a héber „tamid” („szüntelen”) szót a pogányság (Sátán) jelképéül választotta, olyan szót választott, amely arra utal, hogy Isten ellen szüntelenül maga Sátán harcolt. A másik két hatalom csak meghatározott időszakokban aktív az Isten elleni harcában. Dániel „tamid” („szüntelen”) szóválasztása szándékos és pontos volt.

Amint Ézsaiás továbbviszi a jajról szóló beszédét azok ellen, akikre az Úr a mély álom lelkét árasztotta ki, és bezárta szemüket, a huszonnyolcadik fejezettől a harmincadikig, ezt jegyzi fel:

Most menj, írd ezt eléjük egy táblára, és jegyezd fel egy könyvbe, hogy megmaradjon az eljövendő időre örökkön-örökké: Mert ez engedetlen nép, hazug fiak, fiak, akik nem akarják hallani az Úr törvényét: Akik ezt mondják a látóknak: Ne lássatok; és a prófétáknak: Ne prófétáljatok nekünk igaz dolgokat, beszéljete nekünk hízog dolgokat, prófétáljatok csalárdságokat: Térjete le az útról, hajoljate le az ösvényről, tüntesséte el előlünk Izráelnek Szentjét. Azért így szól Izráelnek Szentje: Mivel megvetéte ezt a beszédet, és az elnyomásban és fonáságban bízte, és azokra támaszkodte: Azért ez a hamisság olyan lesz nektek, mint a beomlásra kész hasadék, amely kidudorodik egy magas falon, s amelynek összedőlése hirtelen, egy szempillantás alatt következik be. És összetöri azt, amint összetörik a fazekas edényét, darabokra zúzva; nem kímél, úgyhogy omladékában nem található cserépdarab sem, amellyel tüzet lehetne venni a tűzhelyről, vagy vizet meríteni a veremből. Mert így szól az Úr Isten, Izráelnek Szentje: Megtérésben és nyugalomban lesz üdvösségetek; csendességben és bizodalomban lesz erősségetek: de ti nem akartátok. Ézsaiás 30:8–15.

Az a megírt „tábla”, Habakuk második fejezetének táblái, amelyek arra rendeltettek, hogy akik olvassák azokat, „fussanak”, és terjesszék az üzenetet. A „könyv”, amely „feljegyzést tett” a „tábláról”, Habakuk. A Habakuk „könyvéből” való „tábla” egy vizsgálati folyamatot jelképez, amely nyilvánvalóvá tesz „egy lázadó népet, hazug fiakat, fiúkat, akik nem akarják hallani az Úr törvényét”. A „láazadó nép”, amely nem hajlandó „hallani”, azok Jeremiásban, akik nem hajlandók meghallani az őrálló kürtjének szavát.

Órállókat is állítottam föléte, ezt mondván: Hallgassatok a kürt szavára! De őket azt mondták: Nem hallgatunk rá. Jeremiás 6:17.

A lázadók azok, akik Ézsaiás történetében, valamint Krisztus történetében sem akartak hallani.

És monda: Menj, és mondd e népnek: Hallván halljatek, de ne értsetek; és látván lássatek, de ne ismerjete. Kövéritsd meg e nép szívét, és füleite nehezítsd meg, és szemeite zárd be; hogy ne lásson szemeivel, és ne halljon füleivel, és szívével ne értsen, és meg ne térjen, és meg ne gyógyuljon. Ézsaiás 6:9–10.

Ézsaiás süket lázadóit „hallhatnak”, mégsem „hallanak”, és a „hallás” elutasítása azonosítja, hogy „nem értenek”. Dániel gonoszai — akik egyúttal Máté bolond szüzei is — nem értik a tudás növekedését, amelyet a „tábla” jelképez, s amelyről Habakuk „könyve” tesz említést. Ha Ézsaiás süket lázadóit hallanának, megtérhetnének és meggyógyulhatnának, de szívük kövér, ezért nem képesek megérteni az Éjféli Kiáltás üzenetét. Jézus a süket lázadókról egy második tanúbizonyságot is adott.

És a tanítványok odamentek, és ezt mondták neki: Miért szólsz hozzájuk példázatokban? Ő pedig felelvén, ezt mondta nekik: Mert nektek megadatott, hogy megismerjétek a mennyek országa titkait, azoknak pedig nem adatott meg. Mert akinek van, annak adatik, és bővölködni fog; akinek pedig nincs, attól az is elvétetik, amije van. Azért szólok hozzájuk példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, sem nem értenek. És beteljesedik rajtuk Ézsaiás próféciája, amely ezt mondja: Hallván hallotok, és nem értetek; és látván láttok, és nem veszitek észre. Mert megkövéredett e nép szíve, és füleikkel nehezen hallanak, és szemeiket behunyták; hogy valamikor ne lássanak szemeikkel, és ne halljanak füleikkel, és ne értsenek szívükkel, és meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket. A ti szemeitek pedig boldogok, mert látnak; és a ti fületek, mert hallanak. Mert bizony mondom nektek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni azokat, amiket ti láttok, de nem látták; és hallani azokat, amiket ti hallotok, de nem hallották. Máté 13:10–17.

A bölcsek megértik a példázatok titkát, amely olyan igazság, amely sorról sorra van szemléltetve. A bölcsek áldottak, mert látnak és hallanak, és mind a bölcsek, mind az áldottak Dániel könyvének tizenkettedik fejezetében vannak ábrázolva. A „bölcsek” azok, akik megértik (szívükkel) az ismeret növekedését, amelyet a „tábla” jelképez, amint arról Habakuk „könyvében” említés történik, az „áldottak” pedig azok, akik várnak.

És ezt mondta: Menj el, Dániel, mert e beszédek bezárattak és lepecsételtettek a vég idejéig. Sokan megtisztulnak, megfehéřítetnek és megpróbáltatnak; de a gonoszok gonoszul cselekszenek, és a gonoszok közül senki sem érti meg; az értelmesek pedig megértik. És attól az időtől fogva, hogy a mindennapi áldozat eltöröltetik, és felállítatik a pusztító utálatosság, ezerkétszázkilencven nap lesz. Boldog, aki várja és megéri az ezerháromszázharmincöt napot. Dániel 12:9–13.

A milleriták helyesen értették meg, hogy az ezerháromszázharmincöt nap akkor kezdődött, amikor a pogányságot („a mindennapi”-t) „elvették” az 508. évben. Az áldás azoknak ígértetett, akik 1843-ban várakoztak. A szakaszban a „eljut” szó jelentése: „érint”. Az 1843. év „érintette” az 1844. évet, amikor véget ért. Amikor az 1843. év véget ért, elérkezett Habakuk „késedelmének ideje”, és áldás mondatott azokra, akik vártak, amint a „könyvben” megparancsoltatott, amely megemlítette a „táblákat”. Habakuk „könyve” azt parancsolta azoknak, hogy „várjanak” a látomásra.

Dániel azonosítja 1798 történelmét (a vég idejét), amikor könyve felnyitott, és ekkor létrejött egy háromlépcsős megpróbáltatási folyamat („megtisztítatnak, megfehéřítetnek és megpróbáltatnak”). Ez a folyamat a hét mennydörgés rejtett történelmének megnyilatkozásában jutott el a beteljesedéséhez. Ez a rejtett történelem az igazság három útjelzője, amelyeket az első

csalódás, az Éjféli Kiáltás üzenete és a nagy csalódás jelképez. Az első csalódáshoz való eljutás áldása egy háromlépcsős megpróbáltatási folyamatot képvisel az 1798-tól 1844-ig terjedő történelem végén.

Az 1798-tól 1844 nagy csalódásáig terjedő történelem előképezi az 1989-től a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvényig terjedő történelmet. Áldás ígértetett azoknak, akik várnak arra a látomásra, amely az első csalódáskor késedezni kezdett. Dániel tizenkettedik fejezetének „bölcsei” azok, akik „áldottak”, és akik „várnak”. A gonoszok azok, akik szívükkel nem „hallanak”, és akik nem „látnak”. A millerita mozgalom teljes tapasztalata Dániel négy versében foglaltatik össze, és e versek egyúttal a száznegyvennégyezer elpecsételésének történetét is jelképezik.

Az a szent történelem, amely e négy versben ábrázolódik, annak a tudásnövekedésnek a megértésére épül, amely Habakuk tábláin került bemutatásra, valamint annak a tudásnövekedésnek a megértésére, amelyet Jézus az egymásra épülő tanítás módszerével tanítva azonosított. Példázatot példázat után mondott, hogy a prófécia titkát „a bölcseknek” megmagyarázza. Dániel tizenkettedik fejezetében „a gonoszok” nem értenek, a 2 Thesszalonika második fejezetében pedig értetlenségük az igazság gyűlöleteként jelenik meg, amely erős tévelygést hoz. Az az igazság, amelyet a gonoszok nem szeretnek Pál levelében, „a mindennapi” volt, és Dániel négy versében az a prófétai igazság, amely kifejezetten meg van nevezve, „a mindennapi”.

Jézus azt mondta a tanítványoknak, hogy áldottak, és ezzel szembeállította őket azokkal, akik Ézsaiásnál nem voltak hajlandók látni és hallani, hogy megtérhessenek. Azok, akik a Dániel tizenkettedik fejezetében áldottak, azok, akik várnak. A Dániel tizenkettedik fejezetének négy verse, valamint e versek beteljesedése a milleriták történelmében, továbbá Ézsaiás szembeállítása egy olyan csoporttal, amely nem volt hajlandó hallani és látni, valamint Krisztus ugyanezen két osztály közötti megkülönböztetése, mind előremutatnak a hét mennydörgés rejtett történetére, amely 2020. július 18-án érkezett el. A millerita történelem végső megpróbáltatási folyamata, amely az első csalódással kezdődött, most megismétlődik. Némelyek látni fognak, mások pedig megtagadják majd, hogy lássanak.

„Az 1840–1844 között adott valamennyi üzenetet most nyomatékosra kell tenni, mert sokan elvesztették tájékozódásukat. Az üzeneteknek el kell jutniuk minden gyülekezethez.

„Krisztus ezt mondta: »Boldogok a ti szemeitek, mert látnak; és a ti fületek, mert hallanak. Mert bizony mondom néktek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni azokat, amiket ti láttok, és nem látta meg; és hallani azokat, amiket ti hallotok, és nem hallotta meg« [Máté 13:16, 17]. Áldottak azok a szemek, amelyek látták azokat a dolgokat, amelyeket 1843-ban és 1844-ben láttak.”

„Az üzenet elhangzott. És nem szabad késedelemnek lennie az üzenet megismétlésében, mert az idők jelei teljeseznek; a befejező munkát el kell végezni. Rövid idő alatt nagy munka fog végbemenni. Hamarosan Isten rendelése szerint olyan üzenet hangzik majd fel, amely hatalmas kiáltássá duzzad. Akkor Dániel feláll az ő osztályrészében, hogy bizonyosságot tegyen.”
Manuscript Releases, 21. kötet, 437.

William Millert angyalok vezették annak megértésére, hogy „a mindennapi” a pogány Róma jelképe volt. White testvérnő közvetlenül megerősítette, hogy ebben a megértésben igaza volt. Az a megértés, amely azokban a „táblázatokban” volt ábrázolva, amelyekről Habakuk „könyve” említést tesz, „az eljövendő időre” szól. E „könyv” felnyitása „engedetlen, hazug fiakat” tár fel. A „fiak” az utolsó nemzedék jelképei, ezért az Ézsaiás szakaszában említett „eljövendő idő” kifejezetten a vizsgálati ítélet utolsó napjaira van kijelölve.

Ézsaiás kijelenti, hogy a „hazug fiak” elvetik a prófétai üzenetet, amely az „asztalon” van ábrázolva, és amelyről a „könyv” tesz említést, mert ezt mondják: „a látóknak: Ne lássatok; és a prófétáknak: Ne prófétáljatok nekünk igazakat, szóljatok nekünk hízeltől, prófétáljatok csalárdságokat.” 1863-ban a laodiceai adventizmus megkezdte annak a kérésnek egyre fokozódó beteljesítését, amelyet a hazug fiak fogalmaztak meg. Ezt a munkát Ézsaiás úgy ábrázolja, mint a millerita alapok régi ösvényeinek elutasítását, mert ezt mondták: „Térjete ki az útból, hajoljatok le az ösvényről, szüntessétek meg előlünk Izráelnek Szentjét.” Az ösvény, amely az út, Jeremiás régi ösvényei.

Így szól az Úr: Álljatok az utakra, és nézzetek szét, kérdezősködjete a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok; így nyugalmat találtok lelketeknek. De ők ezt mondták: Nem járunk azon. Jeremiás 6:16.

A „hazug fiak” Jeremiás „régii ösvényeinek” elutasítása az Éjféli Kiáltás üzenetének elutasítása, ahol a „nyugalom” található; ez ugyanaz a „nyugalom és felüdülés” is, amelyre Ésaianál nem akartak hallgatni, s amely egyúttal a késői eső üzenetének felüdülése is. Ez az üzenet az Éjféli Kiáltás üzenete, amely a milleriták történetében jelenik meg, és a „könyvben” említett „táblákon” van szemléltetve. A hazug fiaknak az Éjféli Kiáltás üzenetével szembeni elutasítását az a kívánságuk jelképezi, hogy „Izráel Szentje szűnjék meg előlük”. Ellen White első látomása, amelyet az Alfa és Omega bizonyosan felhasználna a vég ábrázolására, az igazak ösvényét azonosítja, megjelölve a világosságot annak kezdetén, és azt is, hogy ki vezeti „a bölceket” az ösvény végéig.

„Egy fényes világosság volt felállítva mögöttük az ösvény kezdeténél, amelyről egy angyal azt mondta nekem, hogy az az „éjféli kiáltás”. Ez a világosság végigfénylett az egész ösvényen, és világosságot adott lábunknak, hogy meg ne botoljanak.

„Ha tekintetüket szilárdan Jézusra szegezték, aki közvetlenül előttük járt, és a város felé vezette őket, biztonságban voltak. Ám hamarosan némelyek elfáradtak, és azt mondták, hogy a város még nagyon messze van, holott arra számítottak, hogy addigra már be kellett volna lépniük oda. Ekkor Jézus bátorította őket azzal, hogy felemelte dicsőséges jobb karját, és karjából világosság áradt, amely végighullámozott az adventnépen, mire ők így kiáltottak: „Alleluja!” Mások vakmerően megtagadták a mögöttük levő világosságot, és azt mondták, hogy nem Isten vezette ki őket ilyen messzire. A mögöttük levő világosság kialudt, lábukat teljes sötétség borította, megbotlottak, szem elől tévesztették a célt és Jézust, és letértek az ösvényről az alatt levő sötét és gonosz világba.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

A kezdetkor és a befejezéskor egyaránt az Éjféli Kiáltás világossága volt az. Jézus volt az (Izráel Szentje), akinek azt kívánták, hogy ne legyen többé előttük. Jézus dicsőséges jobb karjából áradó világosság volt az Éjféli Kiáltás világossága, amint az a „táblákon” volt ábrázolva, amelyekről a „könyv” említést tesz. A „hazug fiak” részéről Krisztus Éjféli Kiáltása üzenetének, valamint annak az ösvénynek az elutasítása, amelyen járniuk kellett volna, Isten ítéletét vonta magukra, miközben lehullottak az ösvényről. A „magas fal”, amely hirtelen összetöretik, az egyház és az állam szétválasztásának „fala”, amely a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény által semmisül meg. Ez az ítélet „hirtelen, egy szempillantás alatt” jön el, és olyan lesz, „mint a fazekas edényének összetörése, amely darabokra zúzatik”. Ez az az ítélet, amely ahhoz kapcsolódik, hogy „a mindennapi” sátáni jelképét a visszájára fordítják, és Krisztus jelképének azonosítják.

Bizony, a ti mindent felforgató eljárásokat olyannak fog számíttatni, mint a fazekas agyaga; vajon mondhatja-e az alkotás alkotójáról: Nem ő készítette engem? Vagy mondhatja-e a formált dolog formálójáról: Nem volt értelme? Ézsaiás 29:16.

A „szüntelen” az a prófétai igazság, amely összekapcsolja a Dániel tizenkettedik fejezetében található négy verset, amelyek az istentelenek és a bölcsek közötti különbségtételt azonosítják. A „szüntelen” az az igazság, amelyet gyűlölnék azok, akik a 2 Thesszalonikabeliekhez írt levélben említett erős tévelygést elfogadják. A „szüntelen” a „hazug fiak” ama kívánságát jelképezi, hogy Izráel Szentje menjen ki az útjukból. Büntetésüket pedig a fazekas edényének összetörése szemlélteti, és ami megmarad, az a balga szüzek elveszett állapotának képe; mert ama széttört fazekasedény összezúzott és megmaradt darabjai között „nem találta” „olyan cserépdarab, amellyel paraszt vinnének a tűzhelyből, vagy vizet merítenének a veremből.”

Mind a „tűz”, mind a „víz” a Szentlélek jelképei, miként az olaj is a tíz szűz példázatában. Amikor az Éjféli Kiáltás hirtelen, egy szempillantás alatt hangzik fel, amint az 1844 augusztusában tartott exeteri tábori összejövetelen történt, a „hazug fiak” számára lehetetlen lesz bármiféle olajat (vizet vagy tüzet) találni. Az első csalódás után arra hívtak, hogy „térjenek vissza”, miként Jeremiás is, de ők ezt megtagadták.

Amikor szavaidat megtaláltam, megettem azokat; és a te ígéd lett nekem szívem öröme és vigassága; mert a te nevedről neveztetem, ó Uram, Seregek Istene. Nem ültem a csúfolkodók gyülekezetében, sem nem örvendeztem; egyedül ültem a te kezed miatt, mert haraggal töltöttél be engem. Miért szüntelen az én fájdalom, és miért gyógyíthatatlan az én sebem, amely nem akar meggyógyulni? Olyanná leszel-e nekem, mint a csalóka patak, mint a vizek, amelyek elapadnak? Azért ezt mondja az Úr: Ha megtérsz, visszahozlak téged, és előttem fogsz állani; és ha elválasztod a drágát a hitványtól, olyanná leszel, mint az én szám: ők térjenek hozzád, de te ne térj öhozzájuk. És e nép előtt erős ércfallá teszek téged; és harcolnak ellened, de nem vesznek erőt rajtad; mert veled vagyok, hogy megtartsalak és megszabadítsalak, azt mondja az Úr. És megszabadítalak téged a gonoszok kezéből, és megváltalak a kegyetlenek kezéből. Jeremiás 15:16–21.

Jeremiás azokat jelképezi, akik az első csalódás után tértek vissza. Azokat, akik beléptek abba a munkába, hogy elválasszák „a drágát az értéktelentől”, hogy „az Úr előtt álljanak”, és az Úr „szájává” legyenek. Ők azok, akiket Dániel a kilencedik fejezetben úgy ábrázol, mint akik

megértik szétszórt állapotukat, majd ezt követően elmondják a Leviticus huszonhatodik fejezetének imáját. Ők azok, akiket Dániel, Jeremiás és Habakuk őrállói jelképeznek, akik szembe vannak állítva a „hazug fiakkal”. A „hazug fiakat” „Izrael Szentje” is megszólította, amikor ezt mondta: „a megtérésben és a nyugalomban lesz megtartatásotok; csöndességben és bizodalomban lesz erősségeitek: de ti nem akartátok”.

Miller ékszerei azok az igazságok, amelyeket Habakuk táblái szemléltetnek, s amelyek az Éjféli Kiáltás üzenetének próbatételét ábrázolják, amely az imádók két osztályát hozza létre. Az e drágakövek ellen megnyilvánuló lázadás jelképe „a mindennapi”. Miller helyesen értette „a mindennapit”, de értelmezését korlátozta annak a kornak a történelme, amelyben élt, és azok az ékszerek, amelyeket arra használt, hogy szobája közepén álló asztalra helyezze, most tízszer fényesebben ragyognak, mint amikor Miller először tette őket az asztalára. Most már egy nagyobb ékszerszámban vannak, mert az ékszerszámban immár nemcsak a Bibliát jelképezi, miként Miller idejében, hanem most már a Bibliát és a Prófétaság Lelkét egyaránt jelképezi.

Ez a két tanú hozza létre a megpróbáló világosságot az utolsó napokban, és ez a két tanú válik az utolsó napok egyik fő harcterévé. Miller látta a küzdelmet, mert álmában elvették a koporsóját (a Bibliát), és szétszaggatták azt. János, aki „a bölcsüket” jelképezi az utolsó napokban, „a Pátmosznak nevezett szigeten voltam az Isten beszédéért és a Jézus Krisztus bizonyágtételéért.” Jánost azért üldözték, mert hitt mind a Biblia, mind Ellen White írásainak üzenetében.

A következő cikkben folytatjuk azon igazságok vizsgálatát, amelyeket az Ulaj folyó látomása szemléltet, s amelyek 1798-ban feltárultak.

„Semmitől sem kell félnünk a jövőt illetően, kivéve attól, hogy megfélemezünk arról az útról, amelyen az Úr vezetett bennünket, és az Ő tanításáról a múltbeli történelmünkben.” Life Sketches, 196.